

Радисав Диса
Милошевић

Птицо моје крви

Птицо моје крви међу лудим светиљкама ноћу
Ватрама каћиперства садим ти у ветру крик
Створена је молитва за сва сунца Зриш у воћу
Времена Мог чела непрекидан лик

Па када се вратиш најзад у бели сан и
црни сјај

У брда која су песма за себе у биљност чула
У пејзаж беле ватре где је ветров крај
Беспутна чета проходи ти ноћ сванула.

* * *

(ЗА М. Р. — Д.)

О зид твојих бедара
ти ниси река
(ко би још једном то избезумљено
ударање таласа)

О камен улице
ти ниси ветар
да ме сугиже у повратку
(тренутак за биљку)

О јутро пожутеле стабљике
ти ниси јесен
(ноћ празна за срце)
да пред тобом измишља мртве јавке
попрскане звезданим цветовима
о простор заборављеног сунца
ти ниси небо
ти ниси птица
(две речи)
да би се спасао ове узалудности

Из збирке »Између ватре и сна«, која ускоро
излази из штампе.